

MART
2026

TÜRKİYE'NİN NABZI

ABD/İSRAİL- İRAN SAVAŞI'NIN GÖLGESİNDE
DIŞ POLİTİKA VE GÜVENLİK

metropoll

**MART
2026**

TÜRKİYE'NİN NABZI

**ABD/İSRAİL- İRAN SAVAŞI'NIN GÖLGESİNDE
DIŞ POLİTİKA VE GÜVENLİK**

YASAL UYARI

Telif hakkı, herhangi bir bilginin veya fikri ürünün kullanımı ve yayılmasıyla ilgili olarak belirli kişilere yasayla hakların verilmesidir. Kısaca orijinal bir eserin kopyalanmasına veya kullanılmasına izin verme veya reddetme hakkıdır. Bu bağlamda bu raporda yer alan tüm bilgi ve açıklamalar Metropoll Stratejik ve Sosyal Araştırmalar Merkezi'ne ait olup, izinsiz kullanılamaz.

Fikri ve sanat eserleri, 5846 sayılı Kanun tarafından korunmaktadır. Bu kanunun amacı, fikri ve sanat eserlerini meydana getiren eser sahipleri ile bu eserleri icra eden veya yorumlayan sanatçıların, ilk sesleri kaydeden fonogram yapımcılarının, ilk filmleri kaydeden yapımcıların ve radyo-televizyon kuruluşlarının, ayrıca bu eserleri kullanma koşullarını düzenlemek ve belirlenen prensipler ve prosedürlere aykırı yetkisiz kullanımlar durumunda yaptırımları belirlemek suretiyle, bu eserlerin ahlaki ve mali haklarını tespit etmek ve korumaktır.

Bu bağlamda bu eserin izinsiz kullanılması veya izin verilenler dışında kurum, kuruluş veya kişilere dağıtılması halinde yasal işlem başlatılacaktır.

Eser Sahibi

MetroPOLL Stratejik ve Sosyal Araş. Merk. A.Ş.

Sayın Abonemiz,

Hem iç siyasette hem de dış politikada yoğun bir gündem var. Bir yanda Ekrem İmamoğlu'na açılan davanın yarattığı tartışmalar, öte yanda da Ortadoğu'da yeni bir savaş... Türkiye'nin Nabzı bu ay ağırlıklı olarak dış politika ve Ortadoğu'da ABD ve İsrail'in İran'a açtığı savaş üzerine odaklanıyor. Gündemdeki en sıcak tartışma konularında toplumun tutum, düşünce ve duygularını ayrıntılarıyla abonelerimizin dikkatine sunuyoruz: ABD ve İsrail, 28 Şubat'ta İran'a nükleer silah geliştirmesini önlemek ve bir rejim değişikliğine zemin hazırlamak üzere kapsamlı bir savaş açtı. Ana gerekçe yine İran'ın nükleer silah geliştirme çabaları. Savaş, kısa sürede bölgesel bir niteliğe büründü, petrol fiyatları artmaya başladı. Sorun çok boyutlu ve Türkiye'yi derinden etkileyecek unsurlar içeriyor. Bu sayımızda savaşı, Türkiye'nin dış politikasını, Ortadoğu'daki konumunu sorguluyoruz: İran'ın nükleer silah geliştirmesinden Türkiye halkı kaygı duyuyor mu? İran'a karşı başlatılan savaşa toplum nasıl bakıyor? Türkiye'nin bu çatışmada nasıl bir pozisyon almasını istiyor? İran'da rejimin değişmesine ilişkin ne düşünüyor?

AK Parti iktidarı geleneksel olarak dış politikada iddialı. Peki, seçmen hükümetin Ortadoğu politikasını başarılı buluyor mu? Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı dış politikada bir risk mi, yoksa bir fırsat olarak mı görüyor? Muhalefetin dış politikayı yönetebilme yeteneğine güveniyor mu? Irak, Suriye ve şimdi İran'dan sonra sıranın Türkiye'ye geldiği sıkça konuşuluyor. Toplum da bu görüşte mi? NATO Türkiye'nin güvenliği için ne derece önemli? ABD güvenilir bir müttefik olarak görülüyor mu?

Bu ve benzeri soruların ayrıntılı cevaplarını ve analizlerini bu sayımızda bulacaksınız.

Türkiye'nin Nabzı'nın bu sayısında ayrıca dindarlık ve laiklik konularını ele alan kısa bir dosyamız mevcut. Son yıllarda dindarlığın arttığını söyleyenler de azaldığını iddia edenler de var. Bu tartışmalara ışık tutmak adına oruç tutma eğilimini ve dindarlık derecelerini inceliyoruz. Bununla bağlantılı olarak laikliğe ilişkin toplumsal tutumdaki değişimi izliyoruz.

Bu ayın önemli gündem konularından biri de İmamoğlu davası. Kamuoyu bu davayı hukuki bir süreç olarak mı, yoksa siyasi bir hesaplaşma olarak mı görüyor? Son bir yılda İmamoğlu davasına yönelik toplumsal algıda bir değişiklik oldu mu? Cevapları *Türkiye'nin Nabzı*'nda.

Bütün bunların yanı sıra, her zamanki gibi bu sayımızda da oy verme eğilimindeki değişimi, genel siyasi tabloyu, liderlerin beğeni ve onay düzeylerini bulacaksınız.

Saygı ve sevgilerimizle,
Prof. Dr. Özer Sencar

Türkiye'nin Nabzı Mart ayı araştırması; Türkiye genelinde NUTS 2 sistemine göre 26 bölgeyi esas alan 28 ilde tabakalı örnekleme ve ağırlıklandırma yöntemi ile 11 - 16 Mart 2026 tarihleri arasında toplam 1186 kişi ile yapılmıştır. Araştırma; 0,95 güven sınırları içinde +/- 2,79 hata payı ile CATI (Bilgisayar Destekli Telefonda Anket) yöntemiyle gerçekleştirilmiştir. Hata Payı: Genel: +/- 2,79, AK Parti: +/- 5,14, CHP: +/- 5,92, MHP: +/- 9,60 İYİ Parti: +/- 9,90, DEM Parti: +/- 10,60.

- 12 OY VERME EĞİLİMİ & SİYASAL DURUM**
13 Bu Pazar Seçim Olsa
- 15 TÜRKİYE'NİN GİDİŞATI VE EKONOMİK DURUM**
16 Türkiye'nin Gidişatı
17 Türkiye'nin En Önemli Sorunu
18 Ekonomi Yönetimi
- 19 SİYASET GÜNDEMİ**
20 Oruç Tutanlar
21 Dindarlık Seviyesi
22 Laiklik Tehdit Altında Mı?
23 Laik Kesim Baskı Altında Mı?
24 İmamoğlu Davası Hukuki Mi Siyasi Mi?
25 Davanın Sonucuna İlişkin Beklenti
- 26 DIŞ POLİTİKA**
27 Türkiye'nin Güvenliğinde NATO'nun Rolü
28 İran'ın Nükleer Silahları ve Türkiye
29 Türkiye'nin İran Politikası
30 İran'daki Savaşın Türkiye'ye Etkisi
31 Hangi Ülkede Yaşamak İstersiniz?
32 İran'da Rejim Değişikliği
33 İran'a Yapılan Operasyonu Onaylıyor Musunuz?
34 İran'da Rejiminin Geleceği ve Laiklik
35 Savaş Koşullarında Kim Yönetmeli?
36 Erdoğan ve Dış Politika
37 Dış Politikayı Kim Daha İyi Yönetir?
38 Türkiye Savaşa Girer Mi?
39 ABD Güvenilir Bir Müttefik Mi?
40 Dış Politikaya İlgi Düzeyi
41 Dünyanın En Güçlü Ülkesi
42 Türkiye Hangi Dünyaya Ait?
43 Türkiye Dış Politikada Yükseliyor Mu?
44 Hükümetin Ortadoğu Politikası
45 Türkiye'nin Dünya Siyasetindeki Yeri
46 Türkiye'nin En Önemli Güvenlik Sorunu
47 İsrail ve Filistin Arasında Türkiye
48 İran Savaşı ve Geçim Koşulları Beklentisi
49 Türkiye'nin Önceliği Ne Olmalı?
- 50 GÖREV ONAYI & SİYASİLERİN BEĞENİ DÜZEYİ**
51 Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Görev Onayı
52 Ana Muhalefet Partisi Lideri Özel'in Görev Onayı
53 Siyasilerin Beğeni Düzeyi
- 54 DEMOGRAFİ**

YÖNETİCİ ÖZETİ

- Zirve yarışında bu ay da CHP çok az puan farkıyla önde. CHP oyları, kararsızlar dağıtıldığında %33, AK Parti de hemen arkasında %32 seviyesinde. Hata payı çerçevesinde iki partinin hâlâ başa baş bir konumda olduğunu söylemek mümkün. Kararsızlar, protesto oylar ve cevapsızlardan oluşan kitle seçmenin dörtte birine tekabül ediyor.
- Bu tablo CHP için bir 'psikolojik üstünlüğe' işaret etmeyebilir, ancak iktidarının 24. yılındaki AK Parti'yi geçmiş olmak CHP'yi muhalefetin alternatif partisi olarak öne çıkarıyor ve seçmenin iktidar ve muhalefet arasında ikiye bölüneceği bir seçimde CHP'ye mevcut gücünün üzerinde bir avantaj yaratıyor. Ayrıca, CHP seçmeni kendi tabanını AK Parti'ye kıyasla daha iyi konsolide ederken, AK Parti cephesinde kararsızlar grubuna geçişler daha belirgin. Ancak, AK Parti seçmenin muhalefet partilerine yönelmemesi bu kitlenin hâlâ partilerine dönebileceğine işaret ediyor. Seçim sath-ı mailinde iktidarın izleyeceği seçim ekonomisi ve dış politika/güvenlik söylemi kararsızlara giden oylarını yeniden toparlayıcı bir sonuç yaratabilir.
- DEM Parti ve MHP %8'lere tutunarak ülke seçim barajının üstündeki desteğini sürdürürken İYİ Parti %5 ile baraj açısından riskli bir yerde konumlanıyor. Yeniden Refah Partisi, Zafer Partisi, Anahtar Parti ve Saadet Partisi ise %3 bandında kalıyor. Bütün bunlar bize üç grup partinin varlığını gösteriyor; %30'larda seyreden CHP ve AK Parti ile %8'lerde tutunan DEM Parti ve MHP büyük ölçekli ve orta ölçekli desteğe sahip parti gruplarını oluşturuyor. Onları, %3 civarında oy desteği olan partiler izliyor. Sistem, büyük partilere avantaj sağlıyor, ideolojik ve etnik temelli partileri orta seviyede tutuyor, küçük partilerin ise çıkış yapmasını zorlaştırıyor.
- Seçmenin %60'ı ülkenin 'kötüye' gittiğini düşünüyor, 'iyiye' gittiği kanısını taşıyanlar ise %29. Karamsarlık oldukça yaygın, ama 'iyiye gidiyor' oranı küçümsenmeyecek bir çekirdek. İktidar blokunda, AK Parti ve MHP seçmeninde iyimserlik %50'nin üzerine çıkarak olumlu yönde bir eğilim gösteriyor. Ancak, hâlâ iktidar blokunun yaklaşık dörtte birinin 'kötüye gidiş' algısı AK Parti için riskler taşıyor. Sonuçta, iktidar blokunda seçmenin sadakati önemli ölçüde sürüyor ama memnuniyeti tam da kazanılmış değil. Gidişata ilişkin ağır memnuniyetsizliğin biraz yumuşadığını ama karamsarlığın hâlâ yaygın ve derin olduğunu söylemek mümkün.
- Ekonomi hâlâ açık ara birinci sorun; seçmenin gündemi geçim sıkıntısı, fiyatlar ve alım gücünün kaybı. Ancak, iki yıl önceyle kıyasladığımızda ekonomiyi en önemli sorun olarak niteleyenlerin 20 puandan fazla düşmesi toplumun ekonomik sorunları kanıksadığının da bir işareti. Öte yandan, "adaletsizlik" duygusunun %12'ye çıkarak ikinci sıraya yerleşmesi de ekonomik sıkıntının artık yalnızca gelir kaybı olarak değil, yönetim, hukuk ve dağıtım adaleti bağlamında da okunduğunu gösteriyor.

- Ekonomi yönetimi hâlâ negatif görünüyor: seçmenin %69'u ekonominin kötü yönetildiğini düşünüyor. AK Parti seçmenin %39'una göre de ekonomi kötü yönetiliyor. Bu oran, iktidarın kendi seçmeni nezdinde de ekonomik performans konusunda koşulsuz krediye sahip olmadığını gösteriyor.
- Toplumun %63'ü orucu düzenli/tamamını tuttuğunu, %13'ü ise kısmen tuttuğunu söylüyor. Bu, dini pratiğin Türkiye toplumunda güçlü bir biçimde sürdüğünü ortaya koyuyor. Son bir yılda dini pratikte belirgin bir değişim görülüyor.
- Oruç tutma eğilimini aşan bir biçimde insanların kendilerini ne derece 'dindar' gördükleri sorulduğunda da güçlü bir 'dindarlık' seviyesine ulaşıyor. Ancak, kendini dindar olarak niteleyenlerin oranı %52 seviyesinde kalıyor. Son bir yılda 'dindarların' oranı 5 puan artmakla beraber böyle bir dindarlık seviyesi beklenenin altında olabilir. 'İnançlıyım ama dindar değilim' diyenlerin oranı ise %36. Geçen yıla göre 5 puanlık bir gerileme söz konusu. Yine de toplumun üçte birden büyük bir kesimi dine inanmakla birlikte kendini 'dindar' kategorisinin dışında tanımlıyor. AK Parti ve MHP seçmeni arasında dindarlık vurgusu yükselirken; CHP seçmeninde 'inançlıyım ama dindar değilim' profili daha baskın. DEM seçmeninde de 'dindarım' oranının yüksekliği dikkat çekiyor. Bu, Türkiye'de dini kimliğin sadece sağ-muhafazakâr blokla sınırlı olmayan, Kürt kimliğini de içeren bir toplumsal zemin taşıdığını gösteriyor. Öte yandan, sosyal kimlikler bakımından kendini 'modern muhafazakâr' olarak niteleyenlerin dindarlık ile inanmakla birlikte dindar olmamak arasında ikiye bölünmüş olması böylesi bir sosyal kimliğin, yani modernlik ile muhafazakarlık arasında kalan bir toplum kesiminin varlığına işaret ediyor.
- Laikliğin tehdit altında olup olmaması meselesi toplumu neredeyse ikiye bölünmüş durumda: %46 'tehdit altında,' %48 ise 'değil' diyor. Bu, laiklik tartışmasının toplumda çözülmüş değil, dondurulmuş ve farklı kutuplara göre farklı anlamlandırılan bir konu olmaya devam ettiğini gösteriyor. Özellikle CHP ve İYİ Parti seçmeninde laiklik tehdidi algısı çok yüksek. Buna karşılık AK Parti ve MHP seçmeni, tehdidin varlığını büyük ölçüde reddediyor. Burada dikkat çeken, DEM Parti seçmeninde 'laiklik tehdit altında' diyenlerin önceki döneme göre belirgin biçimde gerilemiş olması. Laik/seküler ve modern sosyal kimlikler laikliğin tehdit altında olduğu düşüncesi %80'i buluyor.
- Çoğunluk laiklere baskı yapılmadığı kanaatinde (%52), ancak, 'evet' diyenlerin oranı da %44. Özellikle CHP ve İYİ Parti seçmeninde bu algı çok güçlü. AK Parti ve MHP seçmeninde ise bu görüş ağırlıklı olarak reddediliyor. Zaman içerisinde 'laiklere baskı var' diyenlerin artışı kültürel kutuplaşmanın arttığını düşündürüyor. Muhafif modern, seküler/laik kesimde 'baskı altında' oldukları duygusu %80'i buluyor. Bu, toplumsal barış için oldukça kaygı verici.
- Ekrem İmamoğlu'nun yargılanmasına başlandı. Çoğunluk, görülen davanın siyasi olduğu kanısında. Davayı 'hukukun siyasete müdahalesi' olarak niteleyenler %46. Davaya 'hukuki bir süreç' olarak bakanlar da %41'i buluyor. Dolayısıyla, davanın meşruiyeti konusunda toplumsal bir mutabakat yok. Toplumsal ve siyasal kutuplaşma yargı alanına taşınmış görünüyor. Özellikle CHP, İYİ Parti ve DEM seçmeni için dava 'siyasi.' Toplumdaki en güçlü beklenti davanın seçimlere kadar sonuçsuz kalacağı yönünde.

- İran'a karşı yürütülen savaş kaçınılmaz olarak Türkiye için NATO'nun önemini gündeme getirdi. Seçmenin %61'i NATO'yu Türkiye'nin güvenliği için önemli buluyor. Bu, anti-NATO söylemlerin toplumsal karşılığının sınırlı kaldığını gösteriyor. Toplum NATO'nun Türkiye için işlevselliğini kabul ediyor. Batı'ya veya ABD'ye güvenmeyen toplum NATO'ya bunlardan ayrı ve daha araçsal bir güvenlik şemsiyesi olarak bakıyor. Ancak, zaman içerisinde bu algının NATO aleyhine seyrettiğini de not etmek gerek.

- İran'ın nükleer silahlara sahip olması Türkiye'de nasıl algılanıyor? Toplum bu konuda neredeyse ikiye bölünse de tehdit algısı %50 ile çoğunlukta. Tehdit oluşturmadığını düşünenler ise %43'ü buluyor. Bu, tehdit algısının varlığını, ama toplumun büyük çoğunluğunu etkisi altına almadığını gösteriyor. Haziran 2025 verisiyle kıyaslandığında tehdit algısında az da olsa bir artış gözleniyor.

- İran ve ABD/İsrail arasındaki savaşta Türkiye'nin ne yapması gerektiği konusunda toplum güçlü bir şekilde 'tarafsız kalmalı' diyor (%68). İran'a destek verilmesini isteyenler %23'de kalırken, ABD ve İsrail'e destek verilmesini isteyenler sadece %2. Seçmen ABD'ye destek vermeyi açık biçimde reddederken İran yanında saf tutmayı da çoğunlukla istemiyor. Bu tercih, bütün siyasi kesimlerde baskın görüş.

- İran savaşı bütün dünyayı etkilediği gibi Türkiye'yi de etkiliyor. Peki, toplum en çok hangi alanda savaşın etkisini görmeyi bekliyor? Halkın yarıya yakını (%46) fiyat artışları ve ekonomi diyor. Güvenlik tehdidi, yeni göç dalgası ve enerji krizi daha geriden geliyor. Seçmen bölgesel savaşı jeopolitik açıdan değil, daha çok kendi geçim koşullarına yansımaları bağlamında okuyor. Bu, Türkiye'nin en önemli sorunu olarak ekonominin görülmesi ve ekonominin kötü yönetildiği algısıyla da uyumlu.

Sonuçta, seçmenin %77'si İran savaşının geçim koşullarını kötüleştireceğini düşünüyor. Her partinin tabanında ve her gelir grubunda beklenti bu yönde.

- Ortadoğu'daki yeni savaşta bölgede var olan ülkeler olarak İsrail ve İran'ı görüyoruz. Seçmen çok büyük ölçüde bu iki ülke arasında tarafsız kalınmasını isterken İran'a yönelik sempati daha büyük. Oldukça kısmi de kalsa bu İran sempatisini 'İran'da mı, yoksa İsrail'de mi yaşamak istersiniz?' sorusunun cevabında da görüyoruz. Halkın dörtte biri 'İran' derken sadece %5'i İsrail'de yaşamayı tercih ediyor. İran tercihinde anlamlı bir İsrail tepkisinin mevcudiyetini söylemek mümkün. Ama, en net sonuç, toplumun üçte ikisinin bu iki ülkede de yaşamak istememesi. Bu, savaşta tarafsız kalınmalı diyen kitleyle de uyumlu.

- Türkiye halkı İran'da bir rejim değişikliği istiyor mu? Ocak 2026'ya göre 'evet' diyenlerin 12 puan gerilemesi ve kararsızlığın artması toplumun bu meselede daha ihtiyatlı hale geldiğini gösteriyor. Mart itibarıyla %47 rejim değişikliği isterken %31'i istemiyor. Özellikle AK Parti ve DEM Parti seçmeninde rejim değişikliğine verilen destekteki düşüş ABD/İsrail saldırılarına bir tepki. Bu veriler İran rejimine yönelik eleştirel bakışın sürdüğünü ama dış müdahale yoluyla değişim fikrine de sıcak bakılmadığını gösteriyor.

- ABD'nin askeri bir müdahale ile İran'da rejim değişikliği yapmaya çalışması Türkiye kamuoyunda destek bulmuyor. Halkın %79'luk çok büyük bir kesimi bu girişimi 'uluslararası hukuka aykırı' görüyor ve onaylamıyor. İran'da rejimin değişmesini isteyenler ve İran'ın Türkiye için tehdit oluşturduğunu düşünenler bile Amerikan müdahalesini meşru bulmuyor. Toplum, İran'a hem temkinli bakıyor hem de Amerikan müdahalesini reddediyor.
- Seçmen, İran'da molla rejiminin yıkılmasıyla Türkiye'de laikliğin güçlenmesi arasında bir bağlantı kuruyor mu? Toplumun %62'si İran rejiminin değişmesiyle Türkiye'de laikliğin güçlenmeyeceğini düşünüyor. Dolayısıyla, İran'daki rejim tartışmasının Türkiye'de laiklik meselesine otomatik olarak tercüme edilmediği görülüyor.
- Türkiye'nin bölgesel bir savaşın ortasında kaldığı bir senaryoda toplum 'kriz yönetimi' için iktidarda Özel'den çok Erdoğan'ı görmek istiyor. Böyle bir durumda yönetimde Erdoğan'ı daha 'güvenli' bulanlar %45, Özel'i işaret edenler ise %29. Bu sonuç, iktidarın ekonomi alanında yıpranmasına rağmen güvenlik ve kriz yönetimi başlığında hâlâ görece bir üstünlük taşıdığını gösteriyor.
- Benzer şekilde, dış politikada Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın liderliğini Türkiye için bir fırsat olarak görenler seçmenin %51'i. Risk olarak değerlendirenlerin oranı ise %40. Erdoğan dış politikada ekonomi performansından ve beğeni düzeyinden daha güçlü bir algıya sahip. Genelde muhalefet seçmeni için risk, iktidar bloku için ise fırsat olarak görülen Erdoğan'ı İYİ Parti ve DEM seçmeninin yaklaşık üçte birinin fırsat olarak nitelenmesi dikkat çekici.
- Dış politika son yıllarda kitlesel siyasetin bir parçası olarak geniş kesimlerin takip ettiği bir alan. Dolayısıyla bu alanda iktidarın mevcut performansı ve muhalefetin performans algısı önemli. Dış politikayı ve ülke güvenliğini iktidarın daha iyi yöneteceğine ilişkin görüş %39 ile önde. Muhalefeti işaret edenlerin oranı ise %25. Seçmenin %30'u ise 'ikisi de iyi yönetemez' diyor. Bu, iktidarın güvenlik ve dış politikada görece üstünlüğünü koruduğunu ve muhalefetin bu alanda ikna edici bir alternatif haline gelemediğini gösteriyor. En çarpıcı nokta 'ikisi de yönetemez' diyenlerin seçmenin neredeyse üçte birini oluşturması.
- Komşuları Irak, Suriye ve İran'dan sonra 'sıranın' Türkiye'de olduğu kamuoyunda konuşuluyor. Ancak, halkın %60'ı yakın dönemde Türkiye'nin bir savaş durumuyla karşı karşıya kalmasını beklemezken, %37'sinin böyle bir beklentisi var. Toplum, İran savaşı nedeniyle paniğe kapılmış görünmüyor, ama risk algısı da yüksek. En kaygılı seçmen grubu DEM Partililer.
- ABD'nin İran'a saldırması ABD'nin güvenilirliği tartışmasını yeniden alevlendirmiş durumda. Türkiye halkı ABD'nin güvenilmez bir müttefik olduğu konusunda neredeyse tamamen mutabık. Halkın %91'i ABD'yi güvenilir bulmuyor. İran savaşının etkisiyle geçen yıla göre 5 puanlık bir artış mevcut. Bu, ABD'ye ilişkin şüphe ve güvensizliğin partiler/görüşler üstü bir ortak zemine dönüştüğünü gösteriyor. Toplum, NATO'yu önemli görüyor ama ABD'yi güvenilir müttefik saymıyor.
- Seçmenin çoğunluğu (%56) dış politika olaylarıyla ilgileniyor. İlgili olmayanların oranı da %43. Dış politik gelişmelerin küçük bir grubun ilgisinden çıkıp daha kitlesel bir gündeme dönüştüğünü söylemek mümkün. Bu da dış politikanın toplum nezdinde sadece devlet meselesi değil, iç siyasetin de uzantısı olarak izlendiğini gösteriyor.

- Dünyanın en güçlü iki ülkesi olarak ABD ve Çin görünüyor. Rusya bunları izlerken AB ise oldukça geride kalıyor. Seçmen dünyayı ekonomik ve askeri güç merkezleri üzerinden tanımlıyor.
- Türkiye'nin 'nereye ait' olduğuna ilişkin bir uzlaşma yok: Türk dünyası %33 ile ilk sırada, Ortadoğu/İslam dünyası %27, Avrupa %20. Bu tablo, Türkiye'nin kendisini net biçimde tek bir medeniyet havzasına yerleştirmedini gösteriyor. Arada kalmış ve hâlâ birbirleriyle rekabet eden parçalanmış bir aidiyet algısı mevcut. Bunun siyasal ve kimliksel izdüşümleri de görülüyor. AK Parti seçmeni Türk dünyası ile İslam dünyası arasında bölünürken CHP seçmeni daha çok kendini Avrupa'da konumlandırıyor. Milliyetçi partiler Türk dünyasına, DEM Partililer ise İslam dünyasına yakın duruyor.
- Son yıllarda Türkiye'nin dış politikada etkisinin ve gücünün arttığı hükümet çevrelerinin temel iddialarından birisi. Bu iddia, toplumun %44'ü tarafından paylaşıyor. Seçmenin üçte biri de aksine, Türkiye'nin dünya siyasetinde etkisinin azaldığı kanısında. Sonuçta bu veri, ekonomik memnuniyetsizliğe ve ülkenin gidişatına ilişkin karamsarlığa rağmen dış politikada görece bir özgüvenin korunduğunu gösteriyor.
- İktidarın Ortadoğu politikasının başarısına ilişkin değerlendirme biraz daha ortada. Hükümetin Ortadoğu politikasını başarılı bulanlar %48, başarısız diyenler ise %46. Suriye, Gazze, Irak vs. gibi oldukça zor, kırılgan ve maliyetli alanları kapsayan Ortadoğu politikasının başarısı konusunda hükümetin hegemonik bir üstünlük kurduğunu söylemek mümkün görünmüyor. Ancak hükümetin İYİ Parti ve DEM Parti seçmenleri arasında hala %20 civarında bir başarı algısı yaratmış olması kayda değer.
- Peki, seçmen Türkiye'yi dünya siyasetinde nasıl konumlandırıyor? Türkiye'yi seçmenin %43'ü 'bölgesel güç', %21'i 'küresel güç' ve %28'i ise 'etkisiz' güç olarak niteliyor. Bu tablo, toplumun en çok 'bölgesel güç' tanımı etrafında toplandığını gösteriyor. Küresel güç iddiası daha sınırlı. Sonuçta, Türkiye'nin küresel veya bölgesel bir güç olduğuna ilişkin mutabakat %64'ü buluyor. Bu tasavvur dış politikada Türkiye'nin aktif bir rol almasına, sorunlara müdahil olmasına sıcak bakan bir beklenti doğuruyor.
- Türkiye'nin en önemli güvenlik sorunları olarak 'göç dalgaları' ve 'bölücülük' öne çıkıyor. Toplumun, güvenliği klasik 'devletler arası bir tehdit' üzerinden okumadığı anlaşılıyor. Suriye tecrübesinin üzerinden göç ve sınır hareketliliği, geleneksel güvenlik tehditleriyle aynı hatta yer alıyor.
- İsrail-Filistin çatışmasında Filistin'e destek verenlerin oranı %41. Toplumda Filistin lehine güçlü bir hassasiyet var. İsrail politikasına ise destek neredeyse yok. Ancak, Türkiye'nin tarafsız arabuluculuk yapmasını isteyenler de %36'yı buluyor.
- Ortadoğu'da savaş, savaşın olası etkileri ve Türkiye'nin kendi ekonomik ve politik koşulları bağlamında Türkiye'nin önceliği ne olmalı? Bu soruya halkın %37'si 'ekonomik istikrar' diyor. Onu, %24 ile toplumsal huzur ve kutuplaşmanın azaltılması izliyor. Bu iki veri önemli bir birleşik mesaj veriyor: toplum bir yandan geçim sıkıntısına çözüm istiyor, öte yandan da siyasal ve toplumsal gerilimin düşmesini arzuluyor. İç güvenlik, sınır güvenliği ve dış politikada etkinlik daha alt sıralarda. Seçmenin önceliği ülkede düzen, refah ve huzur.

- Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı görevini yapış tarzını onaylayanlar %46, onaylamayanlar ise %51. Bu tablo Erdoğan'a toplum genelinde çoğunluk onayı gelmediğini; ancak son derece güçlü ve sadık bir çekirdek blok desteğine sahip olduğunu gösteriyor. Dahası, Erdoğan'ın görev onayında geçen aya göre 5 puanlık bir artış var. İran savaşı ve kriz yönetimi koşullarında Erdoğan'ın liderlik vasfı onay düzeyine anında olumlu yansıyor.
- Özel geçen ay görev onayında Erdoğan'ı yakalamıştı. Bu ay Erdoğan'ın yakaladığı 5 puanlık artışla fark az da olsa yeniden açılmış durumda. Özel'i onaylayanlar %40, onaylamayanlar ise %55 seviyesinde. CHP tabanında çok güçlü destek var. Ancak bu destek İYİ Parti dışında toplum geneline yayılmış değil.
- Bu ay bütün siyasilerin beğenisinde artışlar gözlemleniyor. Siyasilerin beğeni tablosunda yine en başta Mansur Yavaş var. Yavaş'ın beğeni düzeyi %54. Geçen ay %48 ile tarihinin en düşük beğenisini alan Yavaş bu ay yeniden 6 puan yükseliyor. Yavaş'ın popülerliği muhalefet içinde 'düşük gerilimli, teknokratik, güven veren' lider profilinin toplumsal karşılığını gösteriyor.
- Erdoğan %46 ile en çok beğenilen ikinci lider. Erdoğan beğenisini geçen aya göre 8 puan artırarak önemli bir çıkış yapıyor ve beğeni düzeyinde İmamoğlu'nu geçiyor.
- Dışişleri Bakanı Fidan'ın beğenisi %45. Dış politika gündeminin ağırlığının yanı sıra, Yavaş gibi teknokratik ve polemiklerden uzak bir 'devlet adamı' profili Fidan'ın beğenisini olumlu etkiliyor.
- İmamoğlu'nun beğenisi %44 seviyesinde. Geçen aya göre 5 puan yükselen İmamoğlu'nun beğenisi mahkeme sürecinden çok fazla etkilenmeden yükseklerde seyrediyor.
- Özgür Özel'in beğenisi 5 puan artarak yeniden %38'i buluyor. Bahçeli de 9 puanlık artışla beğenisini %35'e çıkarıyor. Dervişoğlu'nun beğenisi ise %25.
- Yeni Adalet Bakanı Akın Gürlek'in beğeni seviyesi %19, İçişleri Bakanı Mustafa Çiftçi'nin ise %18. Bu iki yeni bakanın tanınma oranları diğer siyasilere göre görece düşük.